

Tafseer af Surat al-Kafirun

Bismillahir Rahmanir Raheem

Hvad er Asbab al-Nuzool?

Qur'anen er blevet åbenbaret med retledning til alle tider og situationer. Men adskillige Ayaat blev åbenbaret på bestemte tidspunkter i historien, under visse omstændigheder. Det arabiske ord, 'Sabab' betyder grunden, årsagen og, "Ma'rifa bi Asbab al-Nuzool", er kendskab til åbenbaringernes årsager, dvs. kendskab til særlige begivenheder, og omstændigheder i historien, som vedrører åbenbaring af bestemte passager fra Qur'anen.

Imam Al-Wahidi (d. 468 E.H./1075 e. kr.), en berømt klassisk retslærd i denne kundskab, skrev:

"Kendskabet til Tafseer af Ayaat, er (slet) ikke mulig uden beskæftigelsen med deres historier og forklaringer af (årsagen til) deres åbenbaring." [Asbab al-Nuzool, af Al-Wahidi Al-Naisaburi, Kairo, 1968, side 4]

Kendskab til Asbab al-Nuzool fremmer forståelsen af begivenheder, hvor en bestemt åbenbaring fandt sted, og kaster lys over dens konsekvenser, og giver vejledning henimod forklaringen (Tafseer), og applicering af denne Ayah over andre situationer.

Denne artikel vil undersøge Surat al-Kafirun, og udforske et par af Kapitlets konsekvenser for os i dag.

Sabab al-Nuzul til Surat ul-Kafirun

Denne Surah var en tidlig Mekkansk Surah, som blev åbenbaret til Sendebudet ﷺ på et meget afgørende tidspunkt under de tidlige stadier af den islamiske Da'wah. Seerah-bøgerne beretter at, efter Quraish indså konsekvenserne af den islamiske Da'wah, og blev frustrerede, tyede de til tre hovedmetoder for at bekæmpe kaldet til Islam: **Tortur, Propaganda og Boykot.**

Ibn Kathir nævner i sin Tafseer, at Quraish søgte en eller form for kompromis med Allahs Sendebud ﷺ og de foreslog at han ﷺ skulle knæle for deres guder, til gengæld for deres knælen til hans Gud, og at han skulle holde inde med at kritisere deres guder og deres tilbedelsesmåde, til gengæld for hvad end han ﷺ krævede af dem.

Quraish troede, at kløften imellem dem og Muhammad ﷺ, ikke var uoverkommelig. De troede en aftale var mulig på en eller anden måde, ved at give de to lejre mulighed for at sameksistere i regionen, og ved at give ham ﷺ visse personlige tilladelser.

For at afskære alle argumenter, og adskille den ene form for doktrin og tilbedelse fra den anden, blev denne Surah åbenbaret med en absolut og gennemslagskraftig tone. Og den blev åbenbaret således, for dermed at demarkere monotetismen (Tawheed) fra polytetismen (Shirk), og etablere et sandt kriterium, som ikke tillader yderligere nytteløse argumenter.

Tafseer af Surat al-Kafirun

Med alle disse nævnte midler, går denne Surah i gang med at fremhæve en afvisning i den ene sætning, og en bekræftelse i den anden.

قُلْ ("Qul..." - "Sig...") [MOQ Al-Kafirun 109:1],

"Sig" i bydeform, antyder en utvetydig shariamæssig ordre som viderebringer det faktum at hele levemådens affære sandelig tilhører Allah ﷻ, og intet af den tilhører Muhammad ﷺ selv; og Allah ﷻ er den Eneste til at beordre og beslutte.

﴿قُلْ يَا أَيُّهَا الْكَافِرُونَ﴾

”Sig: ”Åh, I Vantro!” [MOQ Al-Kafirun 109:1]

Allah ﷻ instruerer Muhammad ﷺ til at henvende sig til dem med deres aktuelle og sande identitet: Vantro.

Ibn Kathir siger, at ”vanthro” inkluderer enhver vanthro på jordens overflade. De følger ingen særskilt religion og de erkender dig heller ikke. Der er ikke noget samlingspunkt imellem dig og dem nogen steder.

I starten af denne Surah, påmindes den os om realiteten af en forskel, som ikke kan ignoreres eller forliges.

﴿لَا أَعْبُدُ مَا تَعْبُدُونَ﴾

”Jeg tilbeder ikke, hvad I tilbeder.” [MOQ Al-Kafirun 109:2]

er en udtalelse bekræftet af:

﴿وَلَا أَنَا عَابِدٌ مَّا عَبَدْتُمْ﴾

”Og jeg vil aldrig tilbede, hvad I har tilbedt...” [MOQ Al-Kafirun 109:4]

Og:

﴿وَلَا أَنْتُمْ عَابِدُونَ مَّا أَعْبُدُ﴾

”Og I tilbeder heller ikke, hvad jeg tilbeder...” [MOQ Al-Kafirun 109:5],

gentages også for fremhævelsens skyld, og for at eliminere alle muligheder for tvivl eller fejlfortolkning.

Endelig opsummeres hele argumentet i den sidste Ayah:

﴿لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ﴾

”I har jeres Deen (livsstil, ideologi), og Jeg har min (egen) Deen.” [MOQ Al-Kafirun 109:6]

Det vil sige, I (vanthro) og Jeg (Muhammad ﷺ) er meget langt fra hinanden, uden nogen bro til at forbinde os - en komplet distinktion, og en præcis, forståelig demarkation eller afgrænsning.

For Islam er den livsstil, som dirigerer mennesket og hele verden henimod Allah ﷻ Alene, og den fastlægger Kilden til de religiøse opfattelser, love, værdier, kriterier, etik og moral. Denne Kilde er Allah ﷻ, og ingen anden. Altså lever mennesket sit liv ifølge Islam uden nogen form for polyteisme; derfor udgør Islam en helt anden livsstil, som ikke ligner andre verdensanskuelser.

Ibn Kathir siger, at Islam er baseret på en absolut monoteisme, hvis opfattelser, værdier, doktriner, og love, dækker alle aspekterne af menneskets liv, og de leveres alle sammen af Allah ﷻ og ingen anden. Uden denne grundlæggende adskillelse ville forvirring, tvivl, og fordrejning, utvivlsomt herske. Lad det være klart i vores sind at bevægelsen som bærer Islam aldrig kan være konstrueret på tvetydige eller skrøbelige grundlag, men skal være bygget på beslutsomhed, præcision, og styrke, legemliggjort i Allahs ﷻ ordre om at erklære:

﴿لَكُمْ دِينُكُمْ وَلِيَ دِينِ﴾

"I har Jeres Deen (livsstil, ideologi), og Jeg har min (egen) Deen." [MOQ Al-Kafirun 109:6]

Således var det islamiske kalds adopterede måde i de tidlige dage.

Allah ﷻ åbenbarede denne Surah, og i den befalede Han ﷺ Sit Sendebud ﷺ og muslimerne, til at afsvære sig enhver Kufr (dvs. hedenske eller uislamiske) religioner. For Sendebudet ﷺ og hans Tilhængere (Sahabah ﷺ) tilbødte Allah ﷻ, og de skulle leve ifølge det, Han ﷻ havde lovgivet.

Konsekvenserne af Surat al-Kafirun

Konsekvenserne af denne Surah for den noble Ummah i dag, er mange. Allah ﷻ påmindrer os, ved at sige:

﴿كِتَابٌ أَنْزَلْنَاهُ إِلَيْكَ مُبَارَكٌ لِيَدَّبَّرُوا آيَاتِهِ وَلِيَتَذَكَّرَ أُولُوا الْأَلْبَابِ﴾

"Her er en Bog, Vi åbenbarede til dig, som er fyldt med velsignelser, for at de kan overveje dens Tegn, og således at folk med forståelse kan blive påmindet." [MOQ Sad 38:29]

1. Vi lærer fra Sendebudets ﷺ eksempel, at selv under de strengeste omstændigheder og modgang i Da'wah, skal vi referere til Allahs ﷻ Shari'ah, og ikke gøre realiteten eller omstændighederne til vores referencepunkt, uden at tage tilstandene i betragtning.

Tilbudet om kompromis fra Quraish i vor tids kontekst, kunne sammenlignes med tilbudet om kompromis, som den Vestlige Kafir (vantro) tilbyder den muslimske Ummah. Den første lektion, der bliver ekstrapoleret (understreget) er, at vores besvarelse skal være baseret på Islam.

2. For det andet: som svar på kaldet til et kompromis, så forvirrede Allahs ﷻ henvendelse ikke, eller efterlod noget uklart eller tvetydigt i Sin besvarelse på kaldet til en fusion imellem Kufr og Islam.

Tværtimod så leverer Allah ﷻ en meget meningsfuld udtalelse, via disse Ayaat i Surat al-Kafirun. Fordi den sprogkyndige, eller ikke-sprogkyndige, kan forstå meget tydeligt, at Allahs ﷻ henvendelse til Quraish, kunne have været langt mere moderat eller subtil.

Vi ser derimod, at henvendelsens stil og budskab, i sin adskillelse imellem erkendelse (Iman) og benægtelse (Kufr), var absolut tydelig, og den satte en præcedens og en præmis for muslimerne, indtil den Sidste Dag.

Denne Surah blev endda efterfølgende navngivet, Surat al-Kafirun - som betyder, "Kapitlet om de Vantro".

Under lignende omstændigheder i dag, er der visse pragmatikere, som bruger alle kræfterne på at behage, og opføre sig på en apologetisk måde overfor Kuffar. Hvor mange blandt disse pragmatikere ville turde recitere Surat Al-Kafirun overfor Kuffar, når de hidkalder Ummah under en Kufr paraply (FN), med påskuddet om inter-religiøs dialog, det fælles bedste, og kompromiser imellem "alle trosbekendelser, og religioner"?

Efterdønningerne af den 11. september, og den intellektuelle kampagne imod den islamiske Ummah, for at underkue Islam gør det endnu mere vigtigt at Muhammads ﷺ Ummah skal følge hans ﷺ Sunnah og desuden tydeliggøre vores identitet og adskillelsen imellem Islam og Kufr.

Sammenlign Allah ﷻ og Hans Sendebuds ﷺ standpunkt med de korrupte muslimske regenters standpunkt, især i kølvandet på den 11. september. Fremfor at stille sig på Islams side, så underkastede de sig Kufr med Amerika i spidsen.

3. Denne Surah gør det klart, at Kuffar aldrig vil acceptere eller erkende Islam - tværtimod, adskillige Ayaat indikerer deres yderste bestræbelser for at assimilere, og forvirre vores identitet med Kufr.

Og den britiske indenrigsminister, David Blunkett, skabte stor ballade, da han erklærede, ”Immigranter bør sikre, at deres børn vokser op, og føler sig britiske.” Det muslimske lokalsamfund bør adoptere, ”acceptable britiske normer”, sagde David Blunkett.¹

Mange fortalere for integration blandt muslimerne og Kuffar føler at muslimerne bør adoptere, ”Acceptable britiske normer” eller ”vestlige normer”. Nogle personer vil nok lade os forstå at dette er ganske acceptabelt for muslimerne. Lad os recitere denne Surah for alle dem, som frembringer dette kald.

Ibn Kathir siger at, ”Jeg tilbeder ikke, hvad I tilbeder” [MOQ al-Kafirun 109:2], er en udtalelse bekræftet af, ”Og jeg vil aldrig tilbede, hvad I tilbeder.” [MOQ al-Kafirun 109:4], ”Og I vil heller ikke tilbede, hvad jeg tilbeder...” [MOQ al-Kafirun 109:5], gentages også for fremhævelsens skyld, og for at eliminere alle muligheder for tvivl eller fejltolkning.

Hvorfor skulle vi, muslimerne med Haqq (sandheden) naivt underkaste os deres Kufr (uislamiske) tanker og livsstil, når de aldrig vil kompromittere deres Kufr? Det er jo os, der besidder sandheden, og vi bør forsøge at oplyse dem.

4. Og det er uundgåeligt i Da’wah, at der vil komme hårde trængsler, smerter og afvisning, og det er i denne sammenhæng, at denne Surah lærer os at være tålmodige, at holde fast i sandheden, og være modige i vores standpunkt. Og vores standpunkt under disse omstændigheder, bør afspejle Allah ﷻ og Hans Sendebuds ﷺ standpunkt: ”I har jeres Deen, og Jeg har min.” [MOQ al-Kafirun 109:6]

Konklusion

Surat al-Kafirun markerer et tydeligt landemærke, ikke kun i historien med den islamiske Da’wah, og Allahs Sendebuds ﷺ Da’wah, men også for denne Ummah i dag.

Ligesom kapitlets åbenbaring offentligt og åbent øremærkede udslettelsen af ethvert håb som Quraish måtte have haft i modarbejdningen af Islam, så skal dens implikationer og virkninger ligeledes kædes sammen med Da’wah i dag.

Forskellen vi behandler her, er uundværlig. Det er nødvendigt at vi forstår, at der ikke er plads til kortsigtede eller halvvejsløsninger, eller delvise indfrielse eller justeringer, og at vi skal kalde til hele Islam.

Vi skal modigt stå overfor disse folk, og sige til dem:

”I har Jeres Deen, og Jeg har min Deen.”

¹ Der har også været lignende udtalelser fra danske politikere.